

Einhard om Karl den Stores kirke- og socialpolitik

Einhard var munk og lærd og blev knyttet til Karls hof. Om Karls krig mod de hedenske saksere i Nordtyskland og hans kroning til kejser (1. juledag år 800) fortæller Einhard i en biografi, *De vita Caroli (Om Karls liv)*, som han udsendte kort tid efter Karls død i 814

Den kristne religion, som han var bleven oplært i fra sin barndom, omfattede han med den største ærefrygt og ærbødighed, og derfor lod han en overordentlig smuk kirke opføre i Aquisgranum¹ og lod den udsmykke både med guld og sølv, med kandelaber og med gitterværk og døre af rent og ublandet metal. Da han ikke kunne få søjler og marmor andetsteds fra til opførelsen af den, lod han det bringe fra Rom og Ravenna. Han søgte flittigt til kirke, både om morgenen og om aftenen, og ligeledes på de tider om natten, da der blev holdt gudstjeneste,² og når messen blev læst, for så vidt som hans helbred tillod ham det, og han sørgede omhyggeligt for, at alle de gudstjenstlige handlinger blev udført så værdigt som muligt, idet han ofte formanede kirketjenerne til ikke at tillade, at noget usømmeligt eller urent blev bragt ind i kirken eller blev stående der. Hellige kar af sølv og guld og præsteklæder skaffede han til veje i så stor en mængde, at ikke engang dørvogterne, der dog har den laveste gejstlige rang, havde nødig at gøre tjeneste i deres egne klæder, når messen blev læst. Han sørgede ivrigt for at forbedre læsningen og salmesangen [i kirken]. Thi han forstod sig ganske godt på begge dele, skønt han aldrig selv var forelæser i kirken og kun sagte tog del i fællessangen.

Fattigplejen og den frivillige godgørehed, der med et græsk ord kaldes almisse, var han af hjertet hengiven, så at han ikke blot sørgede for den i sit eget land og rige, men han plejede endog at sende penge over havet til Syrien, Ægypten og Afrika, til Jerusalem, Alexandria og Karthago, hvor han havde erfaret, at de kristne levede i fattigdom, da han havde medlidenhed med dem i deres nød. Det var særlig i den hensigt, han søgte venskab med kongerne i de oversøiske lande, at han således kunne skaffe de kristne, der levede under deres herredømme, nogen lindring og lettelse af deres byrder.

30 Eijnhart: Oversættelse af P. Kierkegaard: *Karl den Stores liv*. Kbh. (1878), s.40f. samt H. Haar o.a.: *Kirkehistoriske læsestykker*, Kbh. (1921) s.75f.

¹ *Aquisgranum*: Aachen

² Jf. Skt. Benedikts regel